

Sygn. akt II K 559/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 czerwca 2021 roku

Sąd Rejonowy w Nowym Sączu, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: asesor sądowy Dominik Mąka

Protokolant: Karolina Rzeszowska - Świągut

po rozpoznaniu 25 czerwca 2021 roku na rozprawie

sprawy M. B. (1)

syna J. i W. z domu T.

urodzonego (...) w N.

oskarżonego o to, że:

w okresie od dnia 24 kwietnia 2020 roku do dnia 14 kwietnia 2021 roku w N. uchylał się od wykonania obowiązku alimentacyjnego określonego co do wysokości ugodą zawartą przed Sądem Rejonowym w N.z dnia 22 stycznia 2014 roku, sygn. akt (...) poprzez nielożenie na utrzymanie małoletniej J. K. (1) reprezentowanej przez matkę J. K. (2) uzgodnionych alimentów przy czym łączna wysokość powstałych wskutek tego zaległości przekracza równowartość 3 świadczeń okresowych wynikających z ugody przez co naraził ją na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych tj. o przestępstwo z art. 209 § 1a k.k.

I. uznaje oskarżonego M. B. (1) za winnego popełnienia czynu zarzucanego aktem oskarżenia stanowiącego występki z art. 209 § 1a k.k. i za to podstawie art. 209 § 1 a k.k. wymierza oskarżonemu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonego M. B. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120 (stu dwudziestu) złotych tytułem opłaty oraz kwotę 70 (siedemdziesięciu) złotych tytułem wydatków tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE			
Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 559/21	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie			

<p>art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wnioski o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.</p>			
<p>USTALENIE FAKTÓW</p>			
<p>0.1.Fakty uznane za udowodnione</p>			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
<p>1.1.1.</p>	<p>M. B. (1)</p>	<p>M. B. (1) w okresie od dnia 24 kwietnia 2020 roku do dnia 14 kwietnia 2021 roku uchylał się od wykonania obowiązku alimentacyjnego określonego, co do wysokości ugodą zawartą przed Sądem Rejonowym w N. z dnia 22 stycznia 2014 roku, sygn. akt (...) poprzez nielożenie na utrzymanie małoletniej J. K. (1) reprezentowanej przez matkę J. K. (2) uzgodnionych alimentów przy czym łączna wysokość powstałych wskutek tego zaległości przekracza równowartość 3 świadczeń okresowych wynikających z ugody, przez co naraził ją na niemożność zaspokojenia</p>	

		podstawowych potrzeb życiowych	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
M. B. (2) z domu T. pozostawał w związku partnerskim z J. K. (2). Z tego związku 29 maja 2010 roku przysła na świat J. K. (1). Oskarżony niemal od samego początku miał kłopoty z regularnym lożeniem na utrzymanie córki. W związku z powyższym jej matka w 2013 roku wniosła w jej imieniu powództwo o alimenty do Sądu Rejonowego wN.	<p>Odpis skrócony aktu urodzenia J. K. (1) k. 6</p> <p>Protokół rozprawy o alimenty w sprawie Sądu Rejonowego w (...) o sygn. akt (...) k.21</p> <p>Zeznania świadka J. K. (2) k. 35, k.88</p>		
Na rozprawie w dniu 22 stycznia 2014 roku J. K. (2) oraz M. B. (2) (obecnie B.) zawarli ugodę. Mocą tej umowy oskarżony zobowiązał się płacić alimenty na rzecz małoletniej córki J. K. (1) w kwotach po 500 złotych miesięcznie płatne z góry począwszy od 24 września 2013 roku do 10 każdego miesiąca do rąk matki J. K. (2) z ustawowymi odsetkami na wypadek opóźnienia w płatności każdej z rat po wyżej ustalonym terminie.	<p>Protokół rozprawy o alimenty w sprawie Sądu Rejonowego w N. o sygn. akt (...) k.21</p> <p>Zeznania świadka J. K. (2) k. 35, k.88</p>		
Jednakże oskarżony nie wywiązywał się z wyżej określonego tytułu wykonawczego. W związku z tym J. K. (2) była zmuszona do	Zaświadczenie o bezskuteczności egzekucji alimentów k. 2		

<p>wszczęcia postępowania egzekucyjnego przeciwko M. B. (1), które prowadził aż do dnia wyroku Komornik Sądowy A. K. pod sygnaturą (...) Jednakże powyższa egzekucja okazała się bezskuteczna.</p>	<p>Informacja od Komornika Sądowego A. K. k.28- 30, k. 83-85</p> <p>Zeznania świadka J. K. (2) k. 35, k.88</p>		
<p>Wobec bezskuteczności egzekucji komorniczej małoletniej J. K. (1) decyzją Prezydenta Miasta N. przyznano świadczenie z funduszu alimentacyjnego w kwocie po 500 złotych miesięcznie. Pokrzywdzona jest beneficjentką tego świadczenia od 1 października 2014 roku do dnia rozpoznania przedmiotowej sprawy.</p>	<p>Informacja z Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej w N. k. 11</p> <p>Decyzje o przyznaniu J. K. (1) świadczenia z funduszu alimentacyjnego k.12 -20</p> <p>Zeznania świadka J. K. (2) k. 35, k.88</p> <p>Zaświadczenie o bezskuteczności egzekucji alimentów k. 2</p>		
<p>Oskarżony M. B. (1) prawomocnymi wyrokami Sądu Rejonowego w Nowym Sączu został uznany winnym uchylania się od obowiązku alimentacyjnego określonego w wyżej opisanej ugodzie w sprawach (...). W obydwu tych sprawach oskarżonemu wymierzono kary ograniczenia wolności w postaci obowiązku wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne. Jednakże w związku z uchylaniem się oskarżonego od postanowieniem z dnia 10 sierpnia 2020 roku karę ograniczenia</p>	<p>Karta karna k. 48-49</p> <p>Odpisy wyroków Sądu Rejonowego w Nowym Sączu w sprawach (...)</p> <p>Postanowienie Sądu Rejonowego w Nowym Sączu w sprawie (...) k.66-67</p>		

<p>wolności w niewykonanej części zamieniono na karę zastępczą 45 dni pozbawienia wolności.</p>			
<p>W okresie objętym aktem oskarżenia oskarżony M. B. (1) był zobowiązany na podstawie ugody zawartej z matką małoletniej pokrzywdzonej do zapłaty w sumie 6000 złotych tytułem świadczeń alimentacyjnych. Niemniej jednak oskarżony w przedmiotowym okresie czasu nie zapłacił do rąk komornika sądowego jakiegokolwiek kwoty pieniężnej. Do tego w tym czasie także pozostałe działania organu egzekucyjnego nie przyniosły powodzenia. Oskarżony w tym okresie nie uregulował także swoich zobowiązań alimentacyjnych poprzez świadczenia do rąk matki pokrzywdzonej. W tym czasie oskarżony tylko raz dał małoletniej pieniądze w kwocie 100 złotych przy okazji jej pierwszej komunii. Do tego w trakcie tego przyjęcia oskarżony wyciągnął z koperty od babki ojczystej pewną sumę pieniędzy i zachował ją dla siebie. Poza tym oskarżony w przedmiotowym okresie czasu nie utrzymywał kontaktów z córką, która nie chce z nim rozmawiać.</p>	<p>Zaświadczenie o bezskuteczności egzekucji alimentów k. 2</p> <p>Protokół rozprawy o alimenty w sprawie Sądu Rejonowego w Nowym Sączu o sygn. akt (...) k.21</p> <p>Informacja od Komornika Sądowego A. K. k.28- 30, k. 83-85</p> <p>Zeznania świadka J. K. (2) k. 35, k.88</p>		

<p>Natomiast oskarżony M. B. (1) w inkryminowanym okresie czasu pracował zawodowo jako operator koparki, którym to zajęciem chwalił się w portalach społecznościowych. M. B. (1) jest osobą zdrową, zdolną do pracy zarobkowej. Oskarżony z tego tytułu uzyskiwał miesięczny dochód w kwocie 5000 złotych netto miesięcznie. M. B. (1) w ostatnim roku tylko raz tj. 4 maja 2020 roku korzystał ze świadczenia z Narodowego Funduszu Zdrowia. M. B. (1) związał się z nową partnerką, z którą ma dwuletniego syna H.. Oskarżony M. B. (1) w okresie objętym skargą oskarżycielską nie był zarejestrowany jako osoba bezrobotna. M. B. (1) w 2020 roku przedstawił deklaracje o uzyskanych dochodach w kwocie 37 861,48 złotych. Oskarżony nie był w tym czasie osobą pozbawioną wolności. M. B. (1) nie jest zarejestrowany w Kasie Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego. W związku z powyższym zaniechanie oskarżonego w realizacji obowiązku alimentacyjnego na rzecz małoletniej stanowiło wyraz jego niechęci do spełnienia tego obowiązku.</p>	<p>Informacja z Powiatowego Urzędu Pracy dla Powiatu (...) k. 9</p> <p>Informacja z Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego k. 10</p> <p>Informacja z Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej w N. k. 11</p> <p>Informacja z Narodowego Funduszu Zdrowia k. 24 -27</p> <p>Informacja od Komornika Sądowego A. K. k.28- 30, k. 83-85</p> <p>Informacja z Centralnego Zarządu Służby Więziennej k. 34</p> <p>Zeznania świadka J. K. (2) k. 35, k.88</p> <p>Wyjaśnienia oskarżonego M. B. (1) odnośnie danych osobo poznawczych k. 41-42</p> <p>Notatka o oskarżonym M. B. (1) k. 46</p> <p>Informacja od Naczelnika Urzędu Skarbowego w N. k. 86</p>		
---	---	--	--

<p>Małoletnia pokrzywdzona mieszka wraz z matką, jej obecnym partnerem Ł. B. oraz przyrodną siostrą K.. J. K. (1) ma skończone 11 lat i uczęszcza do szkoły podstawowej. J. K. (2) na bieżące utrzymanie mieszkania przeznacza około 1000 złotych. Reprezentująca prawa małoletniej pokrzywdzonej korzysta ze wsparcia finansowego swojego aktualnego partnera, gdyż w trakcie pandemii znacznie zmniejszyła się możliwość jej zarobkowania z uwagi na ograniczenia w działalności branży fitness. W okresie tym reprezentująca prawa małoletniej pokrzywdzonej miała zwiększone trudności z utrzymaniem rodziny. Gdyby nie pomoc państwa w postaci świadczenia 500 + czy świadczenia z funduszu alimentacyjnego matka małoletniej nie byłaby w stanie zaspokoić podstawowych potrzeb życiowych córki. W związku z powyższym zaniechanie oskarżonego naraziło pokrzywdzoną na powstanie tego skutku.</p>	<p>Decyzje o przyznaniu J. K. (1) świadczenia z funduszu alimentacyjnego k.12 -20</p> <p>Zeznania świadka J. K. (2) k. 35, k.88</p>		
<p>Oskarżony M. B. (1) ma 31 lat. Oskarżony jest osobą żoną. M. B. (1) jest osobą wielokrotnie karaną, nie tylko za przestępstwa niealimetacji, lecz także za przestępstwa kradzieży z włamaniem oraz jazdy</p>	<p>Zeznania świadka J. K. (2) k. 35, k.88</p> <p>Wyjaśnienia oskarżonego M. B. (1) odnośnie danych osobo poznawczych k. 41-42</p>		

<p>w stanie nietrzeźwości, za które to występki wymierzano uprzednio oskarżonemu kary pozbawienia wolności z warunkowym jej zawieszeniem. Oskarżony nie jest właścicielem żadnych nieruchomości. M. B. (1) posiada natomiast samochód osobowy marki T. (...). Oskarżony nie leczył się psychiatrycznie, neurologicznie ani odwykowo.</p>	<p>Notatka o oskarżonym M. B. (1) k. 46</p> <p>Zaświadczenie o stanie majątkowym k. 47</p> <p>Karta karna k. 48-49</p> <p>Odpisy wyroków Sądu Rejonowego w Nowym Sączu w sprawach (...)</p>		
<p>0.1.Fakty uznane za nieudowodnione</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Oskarżony</p>	<p>Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)</p>	
<p>1.2.1.</p>			
<p>Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione</p>	<p>Dowód</p>	<p>Numer karty</p>	
<p>OCena DOWOdów</p>			
<p>0.1.Dowody będące podstawą ustalenia faktów</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 1.1</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach uznania dowodu</p>	
	<p>Wyjaśnienia oskarżonego M. B. (1) w zakresie danych osobopoznawczych</p>	<p>Oskarżony M. B. (1) będąc słuchanym w toku postępowania przygotowawczego</p>	

przyznał się do zarzucanego mu czynu, jednocześnie odmawiając składania wyjaśnień odnośnie meritum sprawy, wskazując, iż takowe złoży w trakcie postępowania jurysdykcyjnego.

Niemniej jednak na rozprawie głównej oskarżony nie stawiał się, pomimo osobistego odebrania zawiadomienia o terminie rozprawy, które to zawiadomienie zostało mu doręczone w terminie zgodnym z art. 353 § 1 k.p.k. Do tego oskarżony w żaden sposób nie usprawiedliwił swojego niestawiennictwa oraz nie złożył wniosku o odroczenie terminu rozprawy głównej. Obecność oskarżonego na rozprawie nie została też w żaden sposób, choćby dorozumiany uznana za obowiązkową. W związku z powyższym brak było powodów aby w świetle znowelizowanego art. 374 k.p.k. zaniechać przeprowadzenia przewodu sądowego wobec niestawiennictwa M. B. (1) 25 czerwca 2021 roku. Jednocześnie fakt braku złożenia wyjaśnień implikował brak możliwości posłużenia się tym dowodem przy ustalaniu stanu faktycznego, poza danymi osobo poznawczymi, które M. B. (1) podał w dochodzenia. Dane te są o tyle istotne, iż oskarżony potwierdził w nich zeznania J. K.

		(2) oraz dane wynikające z notatki o oskarżonym, iż faktycznie pracuje on zawodowo i z tego tytułu uzyskuje miesięczny dochód w wysokości 5000 złotych netto. E. tylko w tym zakresie owe oświadczenia oskarżonego mogły stanowić podstawę ustaleń faktycznych w tej sprawie.
Zeznania świadka J. K. (2)	Sąd Rejonowy ustalając stan faktyczny oparł się na zeznaniach złożonych przez J. K. (2). W tym miejscu warto przypomnieć, iż reprezentująca prawa małoletniej pokrzywdzonej w sposób kategoryczny zaprzeczyła ażeby oskarżony zapłacił jej jakiegokolwiek pieniądze akonto świadczeń alimentacyjnego na ich wspólną córkę. Świadek wskazała, iż w przedmiotowym okresie czasu M. B. (1) tylko raz dał córce prezent w trakcie jej przyjęcia komunijnego w postaci 100 złotych i starego telefonu. Nadto matka pokrzywdzonej wskazała, iż oskarżony wyciągnął część pieniędzy z prezentu od babki ojczystej i te pieniądze zatrzymał dla siebie. Świadek zaprzeczyła ażeby oskarżony utrzymywał kontakt z pokrzywdzoną. Co więcej J. K. (2) podała, iż córka nie chce tego kontaktu. Ponadto co istotne w tej sprawie pokrzywdzona	

oświadczyła, iż w okresie objętym skargą oskarżycielską z uwagi na pandemię i związanym z tym ograniczeniami w działalności branży fitness, pogorszyła się sytuacja finansowa jej rodziny. Dodatkowo co równie istotne J. K. (2) wskazała, iż gdyby nie pomoc państwa małoletnia J. K. (1) byłaby narażona na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych, co powiązała z zaniechaniem oskarżonego w realizacji jego obowiązku ojcowskiego.

Równocześnie świadek ta wskazała, iż M. B. (1) jest osobą zdrową i zdolną do pracy, o czym zresztą mają świadczyć jego zdjęcia z portali społecznościowych, gdzie umieszcza fotografie z jego miejsca pracy. W ocenie Sądu owe oświadczenia wiedzy są jasne, spójne i logiczne. Co szczególnie istotne owe dane korespondują z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w tym postępowaniu – w szczególności z notatką urzędową o oskarżonym i samymi danymi osobo poznawczymi podanymi przez oskarżonego, który nie krył, iż pracuje zawodowo i z tego tytułu pozyskuje znaczny dochód. Do tego należy wskazać, iż wyżej poczynione stwierdzenie

wynika także z
zaświadczenia
przygotowanego przez
Naczelnika Urzędu
Skarbowego w N..
Dodatkowo należy zwrócić
uwagę, iż J. K. (2)
zeznawała w sposób
opanowany, wolny od
nadmiernych emocji.
Świadek ta w swoich
zeznaniach koncentrowała
się na wiedzy przez siebie
pozyskanej w sposób
bezpośredni. Znamienne
tu jest, iż świadek
nie czyniła kategori-
cznych sądów odnośnie
skuteczności egzekucji
komorniczej, ograniczając
się do przytoczenia
słów oskarżonego, iż
deklaruje on regularne
wpłaty. Ponadto w
ocenie Sądu Rejonowego
także depozycje J. K.
(2) odnośnie wydatków
ponoszonych w związku
z wychowaniem córki
są zgodne z zasadami
doświadczenia życiowego.
Kwota tysiąca złotych
miesięcznie jest
adekwatna do typowych
potrzeb związanych z
wychowywaniem 11 letniej
dziewczynki. Do tego
świadek w żaden
sposób nie kryła, iż
istotnym elementem jej
budżetu są świadczenia z
funduszu alimentacyjnego
i innego rodzaju
świadczenia socjalne.
Zrozumiała są także
zeznania J. K. (2) w
zakresie w jakim podała, iż
pracując jako instruktorka
fitness w trakcie
pandemii straciła dużą

	<p>część swoich normalnych dochodów. Co więcej reprezentująca prawa małoletniej pokrzywdzonej nie ukrywała, iż korzysta ona także z pomocy jej aktualnego partnera Ł. B.. W związku z powyższym Sąd Rejonowy uznał depozycje procesowe J. K. (2) za wiarygodne i w oparciu o nie dokonał rekonstrukcji znaczących fragmentów stanu faktycznego tej sprawy.</p>	
<p>zaświadczenia z Urzędu Skarbowego, z Powiatowego Urzędu Pracy, Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Centralnego Zarządu Służby Więziennej, Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego, Narodowego Funduszu Zdrowia, informacji o stanie egzekucji wraz z zaświadczeniem o jej bezskuteczności, decyzji administracyjnych o przyznaniu małoletniej pokrzywdzonej świadczeń z funduszu alimentacyjnego, protokołu rozprawy, na której oskarżony zawarł ugodę sądową z matką pokrzywdzonej, odpisu aktu urodzenia dziewczynki, a także danych osobo poznawczych w postaci karty karnej, notatki o oskarżonym, zaświadczenia o stanie majątkowym, odpisów</p>	<p>Brak było także jakichkolwiek powodów do zanegowania pozostałych dowodów zgromadzonych w tej sprawie w postaci : zaświadczeń z Urzędu Skarbowego, z Powiatowego Urzędu Pracy, Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Centralnego Zarządu Służby Więziennej, Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego, Narodowego Funduszu Zdrowia, informacji o stanie egzekucji wraz z zaświadczeniem o jej bezskuteczności, decyzji administracyjnych o przyznaniu małoletniej pokrzywdzonej świadczeń z funduszu alimentacyjnego, protokołu rozprawy, na której oskarżony zawarł ugodę sądową z matką pokrzywdzonej, odpisu aktu urodzenia dziewczynki, a także</p>	

prawomocnych orzeczeń
Sądu Rejonowego w
Nowym Sączu

danych osobo
poznawczych w postaci
karty karnej, notatki o
oskarżonym,
zaświadczenia o stanie
majątkowym, odpisów
prawomocnych orzeczeń
Sądu Rejonowego w
(...). Godzi się zauważyć,
iż wszystkie wyżej
wymienione dokumenty
stanowią dokumenty o
charakterze urzędowym,
które w znakomitej
większości zostały
wytworzone przez
funkcjonariuszy
publicznych. Do tego
owe zaświadczenia zostały
wytworzone przez osoby
do tego kompetentne w
przepisanej przez prawo
formie. Dodatkowo owe
fakty z nich wynikające
były koherentne z
zeznaniem J. K. (2)
oraz danymi osobo
poznawczymi
przedstawionymi przez
oskarżonego. Żadna ze
stron tego procesu
nie kwestionowała także
autentyczności zawartych
w nich informacji. W
związku z powyższym
Sąd Rejonowy ustalając
sytuację majątkową
oskarżonego, jego
zdolności zarobkowe i
stopień realizacji
obowiązku łożenia na
córkę posłużył się
powyższymi dowodami.
Podobnie dane odnośnie
dotychczasowej karalności
oskarżonego oraz sposobu
wykonywania przez niego
prac społecznych miały
istotne znaczenie przy
wyborze sposobu reakcji

	prawno karnej na czyn M. B. (1).		
<i>o.1.Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<i>PODSTAWA PRAWNA WYROKU</i>			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	I	M. B. (1)
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
M. B. (1) został oskarżony o to, że w okresie od dnia 24 kwietnia 2020 roku do dnia 14 kwietnia 2021 roku uchylał się od wykonania obowiązku alimentacyjnego określonego, co do wysokości ugodą zawartą przed Sądem Rejonowym w N. z dnia (...)roku, sygn. akt (...) poprzez niełożenie na utrzymanie małoletniej J. K. (1) reprezentowanej			

przez matkę J. K. (2) uzgodnionych alimentów przy czym łączna wysokość powstałych wskutek tego zaległości przekracza równowartość 3 świadczeń okresowych wynikających z ugody, przez co naraził ją na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych tj. o przestępstwo z art. 209 § 1 a k.k.

Zgodnie z treścią art. 1 k.k. przestępstwem jest czyn zabroniony pod groźbą kary obowiązujący w czasie jego popełnienia, którego stopień społecznej szkodliwości jest wyższy niż znikomy, a sprawcy można postawić prawnie relewantny zarzut, iż nie dał on posłuchu normie sankcjonowanej.

Natomiast oskarżonemu M. B. (1) oskarżyciel publiczny zarzucił popełnienie występku z art. 209 § 1 a k.k. Zgodnie z tym przepisem przestępstwa tego dopuszcza się ten kto uchyla się od wykonania obowiązku alimentacyjnego określonego co do wysokości orzeczeniem sądowym, ugodą zawartą przed sądem albo innym organem albo inną umową, jeżeli łączna wysokość powstałych wskutek tego zaległości stanowi równowartość co najmniej 3 świadczeń okresowych albo jeżeli

opóźnienie zaległego świadczenia innego niż okresowe wynosi co najmniej 3 miesiące i na skutek przedmiotowego uchylania doszło do narażenia osoby uprawnionej na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych. Już elementarna wykładnia tego przepisu pozwala na stwierdzenie, iż ów czyn zabroniony jest typem indywidualnym, tj. takim który może zostać popełniony przez określony przez ustawodawcę krąg podmiotów. W przypadku przestępstwa niealimentacji znamieniem indywidualizującym odpowiedzialność karną jest istnienie orzeczenia sądowego, ugody lub umowy konkretyzującej ciężący na sprawcy obowiązek alimentacyjny. W tym miejscu należy w sposób jasny zaznaczyć, iż mająca miejsce w 2017 roku nowelizacja kodeksu karnego w tym przedmiocie, zawęziła pole kryminalizacji występku alimentacji w aspekcie podmiotowym. Mianowicie przed zmianą art. 209 odpowiedzialności karnej podlegał każdy na kim ciążył ustawowy czy też umowny obowiązek alimentacji. Natomiast po wejściu w życie przedmiotowej nowelizacji dla bytu tego

przestępstwa konieczne jest aby ów obowiązek został skonkretyzowany enumeratywnie wymienionym przez ustawodawcę tytułem. Przechodząc do wykładni znamienia czasownikowego uchyla się należy stwierdzić, iż owo znamię definiuje się jako zawinione zaniechanie realizacji ciążącego na sprawcy obowiązku, które cechuje dodatkowy element negatywnego nastawienia sprawcy do wykonania tej powinności. Tym samym dla realizacji znamienia przestępstwa niealimentacji konieczne jest poczynienie ustaleń nie tylko w zakresie faktycznej realizacji przez sprawcę obowiązku alimentacyjnego, lecz także szeregu innych okoliczności świadczących o tym, iż dana osoba faktycznie mogła realizować obowiązek alimentacyjny, lecz z uwagi na swoje negatywne nastawienie zaniechała tego obowiązku. Natomiast po wejściu w życie nowelizacji art. 209 k.k. ustawodawca zrezygnował z ocenego znamienia uporczywości na rzecz ściśle określonej kwoty zaległości alimentacyjnych jakie swoim zaniechaniem miał wywołać sprawca, a prawnie relewantną kwotą dla bytu tego występku jest trzykrotność świadczenia okresowego. Jednocześnie

warto zwrócić uwagę, iż od dnia wejścia w życie przedmiotowej nowelizacji do realizacji występków niealimentacji nie jest konieczne spowodowanie skutku w postaci narażenia osoby niealimentowanej na niemożność zaspokojenia własnych potrzeb – vide typ podstawowy z art. 209 § 1 k.k. W chwili obecnej przedmiotowa materialna konsekwencja zachowania sprawcy jest znamieniem kwalifikującym zachowanie sprawcy jako występki z art. 209 § 1 a k.k. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wielokrotnie definiowano ów skutek. Zgodnie z tym orzecznictwem dla realizacji tego materialnego stanu – sprowadzającego się do konkretnego narażenia na niebezpieczeństwo irrelevantne jest czy potrzeby małoletniego zostały faktycznie zapewnione z uwagi na nadmierny wysiłek innych osób zobowiązanych do alimentacji bądź też ich realizacja jest efektem działań osób niezobowiązanych do zapewnienia utrzymania osoby alimentowanej, w tym realizacji polityki socjalnej państwa. Jednocześnie z uwagi na zabarwienie językowe znamienia czasownikowego uchyla wskazuje się, iż owego

występku można dopuścić się tylko i wyłącznie z zamiarem bezpośrednim.

Przenosząc powyższe stwierdzenia natury teoretycznej na grunt niniejszej sprawy w ocenie Sądu Rejonowego bezsporne jest, iż oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona przedmiotowe i podmiotowe zarzucanego mu występku. Mianowicie w pierwszej kolejności należy dostrzec, iż na mocy ugody sądowej z dnia 22 stycznia 2014 roku oskarżony zobowiązał się do płacenia miesięcznych alimentów w wysokości po 500 złotych miesięcznie na rzecz swojej córki J. K. (1). Jednocześnie owa specyficzna umowa - wyszczególniona w art. 209 § 1 k.k. pozwoliła uznać M. B. (1) za podmiot zdalny do ponoszenia odpowiedzialności karno-prawnej z tego artykułu. Dodatkowo w świetle zgromadzonych w tym postępowaniu dowodów nie budzi wątpliwości, iż oskarżony w inkryminowanym czasie nie uiścił jakiegokolwiek kwoty tytułem owego obowiązku wynikającego z wyżej wskazanego tytułu wykonawczego. Nie można bowiem jako tego rodzaju świadczenia potraktować jednorazowego prezentu oskarżonego wręzonego córce przy okazji pierwszej komunii, zwłaszcza, iż jego wysokość znacząco

odbiegała in minus od kwot zwyczajowo wręczanych przy tego rodzaju okazjach. Zatem z uwagi na brak jakichkolwiek świadczeń oskarżonego oczywistym jest, iż ogół uszczuplenia majątkowego pokrzywdzonej przekracza trzykrotność ustalonego ugodą świadczenia alimentacyjnego. W ocenie Sądu Rejonowego owo zaniechanie naraziło zarazem małoletnią na niemożność zaspokojenia jej podstawowych potrzeb życiowych. Jak bowiem zeznała J. K. (2) gdyby nie pomoc państwa realizującego swoją politykę socjalną poprzez świadczenia z funduszu alimentacyjnego oraz świadczenie 500 +, brak byłoby możliwości zapewnienia małoletniej jej wszystkich potrzeb. Okoliczność ta wynika także z faktu, iż reprezentująca prawa małoletniej pokrzywdzonej musiała w okresie wzmożonej pandemii w sposób znaczący ograniczyć swoją aktywność zawodową. Nie można więc twierdzić, iż zaniechanie oskarżonego było irrelevantne dla realizacji potrzeb małoletniej. Państwo nie może bowiem zastępować rodziców w realizacji tego elementarnego obowiązku związanego z posiadaniem dzieci jakim jest powinność łożenia na ich utrzymanie. Nie

można też w jakikolwiek sposób różnicować dzieci pochodzących z poprzedniego i aktualnego związku. W ocenie Sądu Rejonowego także pomoc finansowa ze strony osób nie zobligowanych prawnie do łożenia na dziecko także nie powoduje ustania owego stanu konkretnego niebezpieczeństwa dla dobra prawnego. Zarazem w tej sprawie oczywistym jest, iż sytuacja drugiej osoby zobligowanej na równi z oskarżonym do łożenia na pokrzywdzoną tj. J. K. (2) nie uzasadnia twierdzenia, iż jej dochody pozwalają na spokojną realizację wszystkich usprawiedliwionych potrzeb dziecka, które przecież wraz z dorastaniem J. K. (1) cały czas będą rosły. Dlatego też Sąd Rejonowy uznał, iż zaniechanie M. B. (1) naraziło małoletnią na niemożność zaspokojenia jej podstawowych potrzeb życiowych. Co najważniejsze w tej sprawie Sąd Rejonowy nie miał żadnych wątpliwości, iż zaniechania oskarżonego nie sposób nazwać inaczej jak uchylaniem się od łożenia na swoje pierwsze dziecko. Tak tylko można ocenić brak jakichkolwiek wpłat na rzecz małoletniej w sytuacji, gdy oskarżony jest osobą młodą w pełni sił fizycznych. Do tego oskarżony jak wykazano

w tym postępowaniu pracuje zawodowo i co więcej z tytułu tejże pracy uzyskuje dochody znacznie przekraczające średnie krajowe wynagrodzenie. Co więcej w poprzednim roku podatkowym przedstawił także zeznanie podatkowe opiewające na kwotę niespełna 40000 złotych. Jednocześnie w świetle deklarowanych przez oskarżonego zarobków, podejmowania pracy na budowach zza granicą owa kwota w sposób oczywisty nie oddaje jego całości dochodu uzyskanego w okresie objętym aktem oskarżenia. Dodatkowo trzeba stwierdzić, iż oskarżony w 2020 roku i 2021 roku nie był osobą pozbawioną wolności, a także poza jednym świadczeniem z dnia 4 maja 2020 roku nie korzystał z pomocy medycznej z NFZ. Tym samym brak uiszczenia przez oskarżonego jakiegokolwiek kwoty czy to do rąk komornika czy to do rąk swojej wierzycielki w sposób jednoznaczny obrazuje, iż oskarżony ma negatywne nastawienie do realizacji obowiązku alimentacyjnego względem J. K. (1). Na marginesie można także wskazać, iż także nie utrzymywanie przez oskarżonego kontaktu z córką wskazuje o jego nastawieniu do jej osoby. Jednocześnie raz

jeszcze należy zaznaczyć, iż decyzja oskarżonego o założeniu przez niego nowej rodziny w żaden sposób nie może powodować jego ekskulpacji, gdyż nie sposób różnicować jest dzieci w zakresie realizacji obowiązku, o którym mowa w art. 128 k.r.o. Dlatego też Sąd Rejonowy uznał, iż racje miał oskarżyciel publiczny zarzucając oskarżonemu realizację znamion występku niealimentacji, a opis czynu przedstawiony w skardze oskarżycielskiej w pełni oddaje stan wykazany w toku tego postępowania.

W związku z realizacją przez oskarżonego znamion przedmiotowych i podmiotowych czynu zabronionego Sąd był zobowiązany do dokonania oceny stopnia społecznej szkodliwości przypisanych oskarżonemu zachowań. Zgodnie z art. 115 § 2 k.k. ustawodawca przewidział zamknięty katalog kwantyfikatorów stopnia społecznej szkodliwości. I tak przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu sąd bierze pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również

postać zamiaru,
motywację sprawcy,
rodzaj naruszonych reguł
ostrożności i stopień ich
naruszenia. Zachowania
przypisane oskarżonemu
w ocenie Sądu
charakteryzowała średnia
społeczna szkodliwość.
Za taką konstatacją
przemawiały następujące
okoliczności : a)oskarżony
niealimentował córki
przez okres niemal
roku, co w sposób
znaczący wykracza poza
konstytutywne znamiona
przestępstwa
niealimentacji, a nadto
zachowanie to stanowiło
de dacto fragment już
7 letniego zaniechania
łożenia na J. K. (1)
b)przedmiotowe
zachowanie wywołało
skutek w postaci narażenia
pokrzywdzonego na
niemożność zapewnienia
podstawowych potrzeb
życiowych co samo
przez się zwiększa
stopień karygodności tego
zachowania, zwłaszcza
biorąc pod uwagę fakt, iż
w tym okresie pogorszyła
się sytuacja ekonomiczna
matki dziecka, a dochody
ojca wykraczały poza
przeciętne wynagrodzenie,
co jeszcze bardziej
podkreśla powagę czynu
oskarżonego c) Sąd
miał na względzie także
fakt, iż zachowanie
oskarżonego naruszyło
jeden z najbardziej
rudymenarnych
obowiązków rodzicielskich
jakim jest zapewnienie
dzieciom odpowiednich

warunków do rozwoju. Tym samym należało stwierdzić, iż przypisane oskarżonemu zaniechanie spełniało kryterium karygodności będące jednym z elementów struktury przestępstwa.

Sąd Rejonowy zważył także, iż inkryminowana aktywność sprawcy była także zawiniona w świetle funkcjonującej w polskim porządku prawnym normatywnej teorii winy. Należy bowiem stwierdzić, że M. B. (1) jest osobą dorosłą, w pełni rozwiniętą społecznie i z pewnością zdawał sobie sprawę nie tylko z obowiązku łożenia na dzieci, lecz także powinności realizowania ugód zawartych przed sądem. Co więcej owa powinność powinna być u oskarżonego szczególnie dobrze zinternalizowana w świetle jego poprzednich wyroków za tego samego rodzaju zaniechanie W przedmiotowej sprawie brak jest danych pozwalających stwierdzić zmniejszony stopień zawinienia oskarżonego z uwagi na niemożność rozpoznania znaczenia czynu czy pokierowania swoim postępowaniem. Sąd Rejonowy zwrócił także uwagę, iż oskarżony nie działał w stanie wyższej konieczności czy w innych okolicznościach stanowiących anormalną sytuację motywacyjną. Jak już wskazano powyżej

nie może ekskulpować oskarżonego założenie przez niego nowej rodziny, gdyż podejmując tego rodzaju decyzje zdawał sobie sprawy z posiadania córki, na którą zobowiązany jest łożyć świadczenia alimentacyjne. W związku z powyższym należy stwierdzić, iż M. B. (1) w sposób całkowicie dobrowolny nie dał posłuchu normie prawnej nakazującej alimentowanie dzieci, a więc jego zachowanie było zawinione w myśl dyspozycji art. 1 § 3 k.k.

W związku z powyższym Sąd Rejonowy w punkcie I wyroku uznał oskarżonego M. B. (1) za winnego czynu zarzucanego aktem oskarżenia stanowiącego występki z art. 209 § 1 a k.k.

#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwięzłe o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach			

warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach uniewinnienia			
<i>KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie</i>			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
M. B. (1)	I	kara pozbawienia wolności	Przestępstwo z art. 209 § 1 a k.k. zagrożone jest grzywną, kara ograniczenia wolności oraz karą do 2 lat pozbawienia wolności Tym samym zgodnie z dyrektywą zawartą w art. 58 § 1 k.k. wymierzyć oskarżonemu M. B. (1) karę pozbawienia wolności można było tylko wówczas, gdyby żadna z innych przewidzianych w kodeksie kar nie

mogła spełnić celu związanego z funkcjami penalnymi prawa karnego. W tym miejscu należało przypomnieć, iż dyrektywy wymiaru kary zostały przez polskiego ustawodawcę wysłowione w art. 53 k.k. Zgodnie z tym przepisem sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Jednocześnie wymierzając karę, sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, zwłaszcza w razie popełnienia przestępstwa na szkodę osoby nieporadnej ze względu na wiek lub stan zdrowia, popełnienie przestępstwa wspólnie z nieletnim, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody

lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także zachowanie się pokrzywdzonego.

Niemniej jednak w ocenie Sądu Rejonowego analiza akt przedmiotowej sprawy obligowała do wymierzenia

oskarżonemu kary o charakterze izolacyjnym.

W tym zakresie należało zwrócić uwagę na następujące okoliczności.

Czyn przypisany oskarżonemu nie był jego pierwszym występkiem niealimentacji .

Uzasadniany wyrok to już 3 wyrok skazujący M.

B. (1) za tego rodzaju występki. Należy zwrócić

uwagę, iż poprzednio wymierzano oskarżonemu

kary ograniczenia wolności w postaci obowiązku wykonywania nieodpłatnej

kontrolowanej pracy na cele społeczne. E.

oskarżony już od lipca 2018 roku był

poddawany tego rodzaju oddziaływaniu. Niemniej

jednak pomimo upływu 3 lat od wydania pierwszego

wyroku za przestępstwo niealimentacji, postawa

oskarżonego w żaden sposób nie uległa

poprawie , nie tylko poprzez resocjalizacyjne

oddziaływanie kary ograniczenia wolności,

lecz także poprzez świadomość biegu nowych

postępowań karnych o to samo przestępstwo.

Co więcej nie można

nie zauważyć, iż oskarżony uchylał się od wykonania kary ograniczenia wolności, co skończyło się zarządzeniem mu wykonania kary zastępczej pozbawienia wolności. Także ten fakt obrazuje, iż wymierzenie oskarżonemu po raz trzeci tego rodzaju kary należałoby poczytać jako nadmierną pobłażliwość. W realiach przedmiotowej sprawy nie można też zapomnieć, iż oskarżony pracuje z za granicą - vide notatka o oskarżonym, przez co wymierzenie mu kary ograniczenia wolności byłoby błędem z uwagi na treść art. 58 § 2a k.k. Nie można także nie zauważyć, iż oskarżony uzyskuje wysokie dochody i pomimo tego nie zechciał w żaden sposób podzielić się z nimi ze swoją córką. To wszystko świadczy jednoznacznie o skrajnej wręcz niepoprawności oskarżonego, który w sposób wręcz ostentacyjny uchyla się od realizacji obowiązku ojcowskiego. Co więcej jak wskazują zeznania J. K. (2) oskarżony M. K. nie realizuje także innych obowiązków wynikających z ojcostwa, co jeszcze bardziej godzi w dobro prawne w postaci prawidłowego funkcjonowania rodziny. Tym samym mając na uwadze zasadę, iż kara pozbawienia wolności powinna być karą ultimo

ratio Sąd Rejonowy w sposób kategoryczny uznał, iż w świetle notoryjności bezprawnego zaniechania oskarżonego i nie skuteczności resocjalizacji oskarżonego poprzez kary o charakterze wolnościowym w niniejszej sprawie jedyną stosowną karą jest kara pozbawienia wolności. Nie wolno jednocześnie zapominać, iż oskarżony był uprzednio karany także za przestępstwa przeciwko mieniu i bezpieczeństwu w komunikacji. Zatem tylko zastosowanie kary najbardziej dolegliwej może przyczynić się do realizacji funkcji retrybtywnej prawa karnego. Poprzestanie na karze wolnościowej byłoby wyrazem pobłażliwości i braku właściwej reakcji na nieskuteczność tego rodzaju kar w stosunku do M. B. (1). Sąd Rejonowy zdaje sobie sprawę iż wykonanie tej kary w warunkach zakładu karnego może stanowić istotną dolegliwość dla oskarżonego, który dotychczas nie znajdował się w jednostkach penitencjarnych i założył nową rodzinę, jednakże owa kara jest tak naprawdę efektem jego wieloletniego zaniechania, w trakcie którego oskarżony wielokrotnie był motywowany przez wymiar sprawiedliwości do zmiany swojej postawy, co pozostawało bez pozytywnego odzewu

			<p>ze strony M. B. (1), o czym świadczy najdobitniej treść ostatniej informacji od komornika sądowego czy też relacja J. K. (2) odnośnie zachowania oskarżonego w trakcie pierwszej komunii córki. Natomiast określając wymiar owej kary pozbawienia wolności Sąd Rejonowy miał na względzie średni stopień społecznej szkodliwości tego czynu, a także fakt, iż będzie to pierwszy pobyt oskarżonego w zakładzie karnym. Dodatkowo należało zwrócić uwagę na wysoki poziom zawinienia M. B. (1). Tym samym kara 4 miesięcy pozbawienia wolności będzie w ocenie Sądu stanowić odpowiedni wstrząs dla oskarżonego, który winien sobie uzmysłwić, iż dalsza kontynuacja owej bezprawnej postawy przypisanej oskarżonemu w tym postępowaniu będzie skutkować jego dalszymi i coraz to dłuższymi pobytami w jednostkach penitencjarnych, co też oskarżony winien dogłębnie przemyśleć biorąc pod uwagę, iż niedawno założył nową rodzinę.</p>
<p>Inne ROZSTRZYGNĘCIA Zawarte w WYROKU</p>			
<p>Oskarżony</p>	<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>

inne zagadnienia		
W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę		
7. Koszty procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	W związku z wydaniem wyroku w tej sprawie Sąd Rejonowy zobowiązany był także do rozliczenia kosztów tego procesu. Podstawą orzeczenia w tym zakresie był artykuł 627 k.p.k., zgodnie z którym w przypadku wydania wyroku skazującego to oskarżony jest osobą zobowiązaną do uiszczenia tych kosztów. Jednocześnie warto wyjaśnić oskarżonemu, iż na pojęcie kosztów sądowych składają się wydatki tymczasowo poniesione przez Skarb Państwa oraz opłata – zależna od rodzaju	

i wymiaru orzeczonej kary. W niniejszym postępowaniu Skarb Państwa poniósł wydatki związane z doręczeniami w toku postępowania przygotowawczego i przed sądem pierwszej instancji, a także związane z poborem karty karnej. Wysokość owych wydatków ustalona została w sposób ryczałtowy i tak za doręczenia w każdym stadium postępowania należy się 20 złotych, a za wydanie karty karnej 30 złotych. Tym samym pula wydatków poniesionych w tym procesie wyniosła 70 złotych. Nie sposób było bowiem wliczać do tej sumy ryczałtu za pobór karty karnej na etapie postępowania sądowego, gdyż Sąd nie dysponował jeszcze tym dokumentem w chwili orzekania. Natomiast opłata w kwocie 120 złotych wynika wprost z ustawy o opłatach w sprawach karnych, a konkretnie z art. 2 ust 1 pkt 2 tego aktu prawnego. Jednocześnie należy wskazać, iż Sąd nie znalazł jakichkolwiek podstaw do zwolnienia oskarżonego od tego obowiązku. Wskazać bowiem trzeba, iż przypisane M. B. (1) przestępstwo jest już kolejnym tego samego rodzaju występkiem popełnionym na szkodę tej samej pokrzywdzonej. Co więcej za zwolnieniem oskarżonego z tych kosztów nie przemawia

	<p>także jego sytuacja materialna, gdyż sam oskarżony wskazał, iż zarabia kwotę 5000 złotych netto miesięcznie, przez co poniesienie przez niego wydatków w łącznej kwocie 190 złotych nie będzie stanowić dla niego nadmiernej dolegliwości, zwłaszcza, iż nie można zapominać, iż to oskarżony poprzez swoje bezprawne zachowanie spowodował bieg tego procesu.</p>	
Podpis		
asesor sądowy Dominik Mąka 12 lipca 2021 roku		